

ham noget, at det er den Sag, der er Kærnepunktet i det hele —, at der er ikke opgivet noget Krav overfor Mejerierne. Nej, det lykkedes jo ikke det ærede Medlem at naa saa vidt, Banken gik jo i Stykker mellem Fingrene paa ham, inden han kom saa langt, paa Grund af hans Planer om Opgivelse af dette Krav. Bankens Løknin hindrede unægtelig, at det, som det ærede Medlem havde tænkt sig, blev til Virkelighed. Nu er Vejen aaben, det indrømmer jeg, for Likvidationskomiteen til at foretage det Fremstød mod Mejerierne, som er rimeligt; men det ærede Medlems Plan var jo noget andet. Det ærede Medlems Plan var i hvert Fald en mindelig Ordning, saaledes som jeg allerede før i Dag har omtalt, og naar denne Plan kom frem, maatte Tabet regnes som sikkert, for det er klart, at Tilliden vilde svigte, naar man saa godt som fik konstateret, at der var et Forlig i Luften med dem, der skyldte de 15 Mill. Kr. I saa Fald havde man ikke megen Udsigt til at faa disse 15 Mill. Kr., og de paagældende skulde oven i Købet have Aktiebrevne eller noget lignende for de Afdrag, de skulde give paa deres Gæld, saa jeg kan godt forstaa, at Folk, der havde Penge i Banken, blev betænkelige og sagde: Lad os endelig liste vore Penge ud, naar vi kan komme til det.

Det ærede Medlem oplæste en Artikel fra „Social-Demokraten“ af 14. Maj. Jeg kunde straks høre, den var fra „Social-Demokraten“, og det glæder mig, at det blev bekræftet. Den viste kun den Ting, at „Social-Demokraten“ er et overmaade retsindigt Blad, der ikke, som visse andre Presseorganer, mener det rimeligt straks af politiske Grunde at kaste sig over en Institution — i dette Tilfælde Andelsbanken, der jo dog kun har en ringe Tilknøytning til „Social-Demokraten“ —, men mener at maatte stille sig loyalt overfor det nye Forsøg paa at forbedre Bankens Stilling; og jeg synes i hvert Fald ikke, man kan beklage sig over, at „Social-Demokraten“ endnu den 14. Maj har troet paa, at det kunde lade sig gøre at skabe Soliditet i denne omtumlede Bank, hvor man efterhaanden er blevet klar over, at Forholdene har været saa forkvælede, at det var udelukket at naa saa vidt.

Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Rytter havde Ret i, at man skulde søge Forlig med Mejerierne, det tør jeg ikke benægte; men saa skulde Muligheden, som sagt, være prøvet til Ende, saa maatte det ærede Medlem skyndsomst havde søgt at komme igennem Forhandlingerne med

Mejerierne og faa dem til at betale og lade Banken og andre skønne over, om der paa den Maade kunde tilvejebringes det nødvendige for at skabe Sikkerhed i Fremtiden for de mange Midler, som var inde. Men det ærede Medlem afbrød jo disse Forsøg med et nyt Forsøg, han vilde gøre. Jeg tvivler ikke om, at han har haft en god Hensigt med Forsøget paa at skaffe de 20 Millioner Kr., om hvilke han i Dag siger, at med dem skulde han blot have Tilliden konstateret, og derefter vilde han komme igen og forlange flere Millioner. Det er en værdifuld Oplysning for dem, overfor hvem det ærede Medlem har talt i de Dage, han var ude paa sin Rejse.

Det ærede Medlem Hr. Rytter gjorde en Bemærkning om, at jeg havde anbefalet ham at dække sig bag det, at Tabet ikke var konstateret. Det maa formodentligt bero paa en Misforstaaelse eller paa en mindre rigtig Udtryksmaade, hvilken af Delene det har været, tør jeg ikke sige noget om; men det, jeg har villet udtrykke, var jo den Kendsgerning, at Tabet for Mejerierne ikke var konstateret, saa længe man ikke havde ført dette Spørgsmaals Forhandling til en Afslutning ved Sagsanlæg, eller hvad man nu vilde; den juridiske Mulighed, som Højesteretssagfører Henriques har hævdet forelaa for at faa Dom, den maatte man prøve. Saa længe denne Erklæring forelaa, og man støttede sig til den, var man berettiget til at formene, at dette Tab ikke vilde blive effektivt i den fulde Udstrækning, som der var Tale om, og saa var der jo dernæst ved Hjelpeaktionen i Januar blevet indskudt 8 Millioner Kr. til Underbygning for dette Engagement.

Det ærede Medlem Hr. Rytter var dernæst inde paa det for ham meget indviklede med de to Opgørelser. Det ærede Medlem var ogsaa inde paa det, som jeg allerede har nævnt overfor det ærede Medlem Hr. Hendriksen, nemlig de Oplysninger, jeg har givet om Hjelpeaktionens Forløb i Januar Maaned, og det ærede Medlem var nu naaet til den Opfattelse, at jeg havde baade forhandlet med og bragt Enighed til Veje imellem Parterne. Jeg har virkelig hverken forhandlet Realiteter i Sagen eller været Forligsmand eller Mægler eller noget som helst saadant. Jeg har hørt Parterne fremsætte deres Grunde for den ene og den anden Opfattelse i nogle faa Minutter, og derefter har jeg, da den ene af Parterne trak sig tilbage, været nærværende hos den anden Part og hørt Bankinspektøren og Nationalbanken udveksle Meninger om, paa hvilken Maade de